

36. szám.

September 9. 1877

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtáránál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátság-tere Athenaeum-épület. **Hirdetéseik díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XX. évfolyam.

ZENTA—MOHÁCS.

§ Sok századon át örködött felettük
Borongó szellem: népemlékezet.
Év fordulóján Zenta- és Mohácsnak
A győzelem és gyász fogott kezét.
S míg ott örvendett s itt gyászolt a pannon,
Az elhullt hősök híre szól a lanton.

S míg elhullt hősök híre szól a lanton,
Csaták halmának porló csontjai
Beszélnek együtt: ozmán és magyar:
»Miért volt nekünk egymást rontani?
Közös hazának közös pora lettünk:
S ezek nem értik egymást itt felettünk?»

És jött az év, midőn megértik egymást! —
Hősök pora sírját elhagyja ott:
Kalászalakban jó honát segítni,
És vér helyett ont rá arany magot.
S míg Magyarhonra hull az arany zápor,
Az ozmánéra: vész,—ón,—sáskatábor.

De öldöklő vas zápora növeszti
A föld legdrágább zöldjét, a babért:
Ezernyi szívnek földfelitta vére
Nem drága ár egy diadalnapért.
S győzelmi híreik im összeütnek
Mohács — s Zentával, — saznékünkis ünnepe.

S Zentán, Mohácscon összegyül a nép,
Hol alvó hősök serge hamvadoz! —
»Az ozmán vérzik! Adj sebére irt!
Kelj magyar nemzet! Segíts, adakozz!
Hol huszezer magyar van eltemetve:
Zendül fel áldás ozmán fegyverekre. . . .

Áldás, dicsőség ozmán fegyverére!
Kialtja a vér felszentelte sík
A nép morajt, mélyen a fű alatt
Álvó daliák nagy hallgatag lesik,
S a csontkezek egymást keresni kelnek:
S némán szorítva egymásnak felelnek.

Martyrok! Többé nem háborgatunk! —
Dicső Tomor! Hős Eugén! Megbocsáss!
Plevnáért és a Balkán-harczokért
El van feledve Zenta — és Mohács;
Nem ünnepel több törökgyászt a pannon,
Csak dicsőségük szól eztán a lanton!

J. M.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Micsoda? Most akarjak fegyvervacatiot kötnyi legnagyobb diligentia közepete? Hoc non pergit! Nem azirt in preenumeraltam »Pesti Naplora« egisz fertalra, hogy engem szeptemberre haboru nikül hagyának. Ezt Ivorka nem engedi. Hogy török most eczere aba hagyon criminalis conversatiot muszkával? De meg muszkanak se nem az jól esnik neki. Tudok magamrul, mikor voltam szolgabiro, osztan delinquensnek huszonötöt kelete feldiktalnom, ha aszontam neki, ma kapod csak felit, holnap masik felit: ez volt neki büntetis exaggeratio. Hat csak had szamlalyanak neki szeginynek egiszet le egy huzomba, ha mar elkezttek. Ugy se muszka jajgat, hanem berliniek; mint mikor hires zshivanyt megcsapatam, a felesige jajgatot helete; ü maga meg csak ugy viczczelte az alat, mintha Gorni Studenbe studirozta volna.

De aszondok, hogy ha bikit megkötnek izs, akor izs ugy meg kel muszkat helybehagyni, hogy megemlegesen, hogy Illaván volt! Pro primo kel vele fizetetnyi hadikarpotlast legalab anyit, mint francia fizetet. — Secundo követelnyi kel tüle, hogy agya egisz orszaganak constitutiót. De ne olyan constitutiót, mint 1825-be kipzeltek lazadó muszka katonak, hogy az Constantin herczegnek a felesige. Ternó Lengyelorszagot fel kel neki szabadianyi (de csak anyira, hogy mienk Galicziank túlünk el ne szalagya magat.) Quarto Finnorszagot, mivel hogy az nekünk fajrokonunk, kel

nekünk exclavalnyi, is Hunfalvyt megyenyi Kalevain kormányzonak. Quinto Caucasust visszaadnyi Samyl fianak, ki megmarata becstületes poganynak. Sexto minden kancsukat megigetnyi is a helyet behoznyi Horvat Bógyi perrendtartasat. Septimo: Siberiából minden embert hazaeresztenyi, a kinek ot nem teczik. Octavo: Ignatyeffet pedig oda küldenyi. Nono: Desarmiroznyi, hogy asztan mink is mondhasunk, hogy »punye puska!« Decimo: a mienk Dunabul kitakaritanyi azt a sok disznosagot, a mit beledobaltak. — Ezekből in egy commat se nem engedem.

Legközelebbi népgyülsen azt a programat elő izs fogom adnyi, s meglatya barátom uram, hogy finyosan reussirozom vele.

Ugyan az Isten algya meg, mongya meg anak a betüszedőnek ot aban a pityografában, hogy maskor ha nekem olyan viczet akarja csinyalnyi, mind a mult numerusban, hogy mikor én aszondom: mondja mar Andrassy nekünk hogy »march!« a helyet azt csinyalja, hogy »marha!« — hat akor tegyen ala asteriscusban, hogy »ezt én szedtem. Betüszedő!«

alaszolgaja.

J. Z.

P. S. Az kirdezte barátom uram, hogy »mikor illuminalyunk?« felelem: ha ablakot kel iluminalnyi, akor legjobb este; ha magunkat kel, akor legjobb dilbe.

T. Z.

Athléta-takarodó.

— Mikor a tárgyalogásra nem akadna versenyző. —

*Fekete fátyolt tégy a kalapodra,
Sziksaiban légy temetési torra.
Mert mind hiába, ütött az óra
Takarodóra, visszavonulóra!*

*Nincs a ki menjen, nincs a ki merjen.
Nem lát meg minket a szép magyar tenger!
Egyszer volt a mi volt . . . ejh-haj, hiába!
Éltávgyaloglunk a más világra!*

A törvényteremből.

Egy izraelita uzsorás áll tanuként a törvényszék előtt.

Elnök: Hányas kamatra szokott ön pénzt adni?

Tanu: Thessék kérem az elnök urnak hozám jönni ha pénzt akar, ott megmondom mennyi lesz a procent.

MUSZKA RAJZOK.

A czár, a ki boszút áll.

(Folytatása és vége.)

FÁT még mikor boszút áll a czár! Minő anthropomorphismus! Az isteninek emberi kaptafára vonása.

Azt nem ugy híják, hogy »boszuállás.« Ha a czár haddal pusztít el egy szomszéd országot, akkor a czár nem boszút áll, hanem diadalt-diadalra halmoz. — Mikor a czár a fellázadt streliczeket felhozatja a börtönből ahoz a diszlakomához, a mely a külföldi diplomatia tiszteletére rendeztetett, s aztán valahány uj tál ételt felhoznak, mindannyiszor saját legmagasabb kezeivel egy fogolynak leüti a fejét, hasonló szertartást követve minden pohár köszöntésnél, hogy a pezsgődugók és az emberfejek egymáson keresztülkasul ugrálnak az asztal fölött; akkor a czár nem boszút áll, hanem igazságot szolgáltat. — Mikor a czár egy egész várost földig leromboltat, s annak a saját jó orosz népéből egy csecsszopót sem hagy élve, akkor a czár nem áll boszút, hanem kiirtja a mételet a népéből; s mikor a czár százezer lengyel gyermeket erővel kitép szülői karjai közül s elhurczoltatja őket muszka városokba, Sibériába; akkor a czár nem áll boszút, hanem organizál, és missiót tölt be.

Mivelhogy a czár nem más, mint földi Isten.

Hanem egy eset még is fordul elő, a mikor a czár is kénytelen megtudni azt, hogy ő is ember; s a mely esetben még is csak elkövetkezik az a minden emberrel közös indulat, a minek a diplomatiái műszótárban sincsen más neve: mint »boszuállás.«

A czár férfinak nem volt kellemetes ember. Szertelenül ivott, még pedig pálinkát; káromkodott, verekedett és szerelmeskedett; s mindegy volt neki, hogy czárnő, vagy konyhaszolgálo?

Egy cseppet sem lehet rajta csodálkozni, ha Katalinnak egészen másforma volt az eszményképe.

Szép legyen, deli, karcsu termetű, tüzes szemei legyenek, mikor kell epedésre borongók, göndör fekete szakálla, kunkor bajusza tojásdad piros arczon; finom fehér kezei és mosolygó szája; tudjon szépen énekelni és tánczolni; élczeket mondani és francia verseket szavalni; legyen engedelmes és szolgálatra kész, s ha néha a francia pezsgőtül

átszellemül, a mi nem megvetendő ital, akkor egészen más virtusok ébredjenek benne, mint a verekedési vágy.

Egészen a véletlen és a fátum dolga, hogy ezt az eszményképet a sors élő alakban is eléje hozta a czárnőnek a szép főudvarmester, Moens személyében.

Az ismét a roszt csillagok hibája, hogy a főudvarmester teendői az udvarló hódolatnyilvánulásával anynyira összekeverhetők, hogy a czárnő nem tudta az egyiket a másiktól megkülönböztetni. S már-már kezdtek suttozni a roszt nyelvek e dologrul.

Péter és Katalin életében nagy szerepet játszottak az álomlátások.

Péternek az ágya fölé volt akasztva egy nagy palatábla: arra a czár, mikor álmából fölébredt, felszokta írni, hogy mit álmódott, hogy reggelig el ne felejtse.

Ezt nem azért tette, hogy lutriba rakja, a mit álmódott, mert ha a czár rakná a pénzét a lutriba, az annyi volna, mint ha a financz-miniszternek segitene lopni a saját zsebéből; hanem azért tette, hogy azután a komornyikjával, meg a miniszterével összeült és találgatta velük, hogy mit jelent ez az álom?

Egy éjjel azt álmódta a czár, hogy a kedvencz kutyája, a mi rendesen ott szokott alunni az ágya előtti medvebőrön, egyszer csak felhúzta a hátulsó lábaira a czár lovag csizmáit, s elszaladt velük: a czár pedig utána, kergetve a perduellis komondort meztláb.

Átkozott egy álom! Elöl egy kuvasz, sarkantyús csizmában, utána meg a czár — meztláb!

— Te! Jakicsovszki! kiálta a mindig szolgálatkész udvaroncához, mit jelent ez a bolond álom?

— Ez bizony azt jelenti, fölség, hogy kutya van a kertben! s fölséged jól teszi, ha éjszakára nem húzza ki a lábát a csizmából, a kedvencz kutyájára pedig nagyon jól vigyázzon.

Ugyanezen az éjszakán pedig Katalin is látott egy álmot. Az ágya tele volt kigyókkal, s az undok csúszómászó fajzat minden tagjait összeszorította, körülfonta, s kettős nyelvvel az arczába szisze-

gett. Az ő álommagyarázói nem tudták e látványt olyan jól megfejteni, hogy vigyázott volna magára jobban.

— Megüthetné a menykő! Monda a czár; — de szívében már benne volt a horog. Egy este azt mondta Katalinnak, hogy elmegy dupkai mulató kastélyába, s hosszabb ideig ott fog maradni. — E helyett azonban azt tette, hogy elbujt a téli palotában, a hol a czárnő lakott s egy apródnak nagy borraivalót ígért, ha elárulja neki, mikor megy a fiatal Moens Katalint meglátogatni. Jó borraivalóért pedig Oroszországban a czárnőt magát is eladják: az apród úgy éjfél táján jött a czár rejtekajtáján kopogtatni, hogy ha valami szépet akar látni, hát itt az ideje.

A czár, a nádpálczával kezében, rohant a czárnő szobáiba; annak a legelső szobája előtt találta madame Balksot, a czárnő legbizalmasabb udvarhölgyét s történetesen a szép Moens lovagnak a testvérét, ez a hölgy a hálószoba ajtaja elé gördített karszékben aludt.

Az udvarhölgy megragadta a dühösen berontó czárnak a kezét, s addig huzakodott vele, és türte annak ökölcsapásait, a mennyi idő épen elég volt arra, hogy mire a czár betör a czárnő hálószobájába, már akkor minden rendbe legyen hozva, s arra a kérdésre, hogy mit keres itt a lovag? azt mondhatta a czárnő, hogy »semmit, csak épen czérnát segített gombolyítani.«

Nagy Péter azonban dühös volt: az őrtálló asszony ellenállása meggyőzte arról, hogy férfi becsületében valami kár esett: azonfölül ő saját maga olyan nagy lármát csapott, hogy minden ember összeszaladt rá a palotában, s még az őrtálló silbak is megtudta, hogy a czárnő hálószobájában egy fölösleges cavaliert találtak.

Moens lovagot természetesen rögtön lánczra verték s vitték a törvényszék elé, melynek Úsakoff tábornok volt az elnöke.

Péter, a Nagy, maga kívánt vizsgáló bíró lenni, maga kérdezte ki a rettenetes bűnnel vádlott udvaronczot.

»Ki vagy? Mi vagy? Hol születél?« — s a többi.

Az ifju lovag pedig, nehéz lánczai közt is felgyenesedve, így felelt meg neki:

— »Ha megakarod tudni, hogy ki vagyok? hogy hínak? hát megmondom. Az én nevem Mous-

son lovag: testvére vagyok annak a Mousson Annának, a kit te erővel elraboltál, meggyaláztál. Most én visszaadtam neked a kölcsönt. A mi gyalázatot te az én családom nevére halmoztál, én visszavágtam a te homlokodra. Viselheted holtig, s várhatod, hogy történetirőid ezt az esetet is felfogják jegyezni a neved után. Én megboszultam testvéremet. Egyéb szándékom nem volt. A czárnő ártatlan.«

Ennél többet nem beszélhetett Moens, mert betömték a száját s vitték egyenesen a vesztőhelyre; csak ott engedték meg neki, hogy meggyónjon.

Mikor letérdepelt a vágótöke elé, azt sűgá a hóhérnak.

»A dolmányom bélésébe van bevarva egy arczkép, gyémántos foglalványban. Keresd meg, ha levágtál. A gyémántokat tartsd meg, az arczképet égesd el.

A hóhér úgy tett. Mit tudta, ki lehet az a szép asszony, a kit az ifju a szívében viselt arczképben. Az pedig Katalin volt, nem más.

Ez volt aztán már az az eset, a mikor a czár is ember, és boszút áll.

Nem Moens lovag lenyakasztatásáról van szó: ez csak tréfa. Még az sem megemlíteni való, hogy Balks grófnőre a törvényszék kimondta a kancsukásbüntetést, s ezt Nagy Péter saját kezeivel hajtá végre; mert ez még megtiszteltetés, s aztán a hetediknél már abbahagyta; tehát ez még kegyelem; hanem szó van arról a boszúról, a mit a czár a feleségén állt.

A kivégeztetés napján a czár berontott a czárnő szobájába. Egész arca ki volt kelve a dühtől. Az egyik kezében volt egy buzogányos fejű nádbot, a másikban egy meztelen vadász kés. Nem szólt semmit; csak oda lépett vérben forgó szemekkel a czárnőhöz, s összecsikorgatta a fogait. Azután felrúgott két karszékét. Akkor felemelte a vadászkést s markolatig döfte a czárnő — karszékének a támlányába. Aztán neki indult a szőnyegetek özsze-hasogatni. A czárnő udvarhölgyei ijedtükben bujtak ágy alá, kanapé alá, kandallóba, hová? s senki se mert egyet mukkanni! Utoljára egy hatalmas ütéssel olyat mért a buzogányával a czárnő feje fölé: hogy a mögötte levő velencei tükröt ezermilliom darabra zuzta vele. A czárnő meg sem rezzent.

Erre azt mondta neki Nagy Péter: »Látod, kezemnek egy ütése elég volt ezt a pompás tükröt összszeverni.«

Katalin nyugodtan felelt neki erre;

»De hát már most szebb lett e a palotád az által, hogy legszebb ékességét összszetörted?«

Ekkor azt mondta neki Nagy Péter: »gyere velem!«

Azzal levezette a czárnőt a hintájához s elvitte őt magával — a vesztőhelyre.

Ott volt egy bitófa felállítva, s annak a gerendájára volt kiszegve a szép Moens lovag feje.

Nagy Péter megfogta Katalin kezét s odahurcolta őt a bitófa alá s kényszeríté arra a helyre állni, a hova még a szép lovag vére csepegett.

»Tekints oda! Ismered ezt az embert?«

A czárnő arcza még most sem mozdult meg. Hideg vérrel felelé.

»Sajnos, hogy a romlottság oly nagy az udvaroncok között.«

A nagy czár tehetetlennek érzé magát egy asszony nyál szemközt, a kin nem tudott boszút állani.

Azt mondta neki, hogy megbocsát s ismét hazavezette.

És aztán igen nyájas volt hozzá.

A czárnő azonban megvesztegette a czárnak egyik apródját, hogy hozza el neki azt a palatáblát, a mire Péter az almait és gondolatjait felszokta jegyezni hogy el ne felejtse. S jó borra valóért bizonyára magát a czárt is eladják.

Egy napon ezt olvasá Katalin a palatábláról:
»Egy czárnőnek már lenyíratam a haját, még a másikat is lenyíratom.«

(Azoknak a nőknek a haját szokták lenyírni, a kiket kolostorba száműznek.)

Katalinnak pedig igen szép haja volt, sajnálta volna.

Másnap a czár roszul érezte magát; citromos vizet adtak neki. A citrom pedig nagyon ártalmas az orosz czároknak.

Mikor Péter érezte, hogy ez volt az utolsó itala, nem ellenmérget kért; hanem mérget: tintát. Végakarátát készült leírni. De csak odáig bírta, hogy »rendelem, hogy Katalin czárnő.« ha tovább írhatta volna, ez a szó következett volna: »megfojtassék.« — Így aztán azt olvasták ki belőle: »uralkodjék!« S a czár nem végezhetette be boszuját.

Hanem Mousson bevégezte a magáét.

G. — Nos hát, hogyan használtak fölségednek az általam ajánlott bulgáriai (vér) fürdők?
S. — Köszönöm! Egészen kigyógyítottak a „keresztfájásombul.,,

Wenn i nur schon geprügelt wär!

ANGERER & GOSCHL CH

Milán. Jaj csak már meg volnék verve!

V Á R N A N Á L.

Ésküszegést a ki megtorlál a »mi« árva fejünkön,
Isten! Igazságos, — most is aként cselekedj.
Minket is ott a hamis próféták jégre vezettek,
Béke olajfáját vágva ki dárdanyelűl.

Porbadobánka kötést, mondván: így tetszik az égnek!
S még hittunk Téged! Fegyvereink Te vezeds!
És Te jelen voltál, s ítéleted omla fejünkre,
S sulyos vasveszszöd szertelenül fenytett.

Akkoron elnyögtük, hogy az ellenségnek igazát
Védted. A nagy leczkét híveid elviselénk.
Ám ugyan az történik most. Nézd Várna vidékét
Esküszegő vad nép vérrel itatni siet.

Mostan is ébren légy, mi Urunk, s a régi ítélet
Döntsön a hittelenül népjogalázta csatán.
S a ki hívott Téged, leljen meg Téged a harczban,
A diadalmaknak és a kudarcznak urát.

S azt a nehéz verset, a mi rólunk írva latinul:

»Discite mortales non temerare fidem!«

Most Uram Isten hát fordítsd le nekik Te — görögre!

S villámvirgácsccsal verdd a fejükbe nekik!

J. M.

A n d r á s s y n á l.

— Az »Üstökös« interviewja. —

— Lehet e excellentiáddal beszélni?

— Hogyne!

— Nem azt kérdem, hanem azt, hogy lehet e excellentiáddal okosan beszélni?

A miniszter úr kezét adott rá, hogy de bizony lehet ám velem. (Megjegyzendő, hogy az említett »kéz« épen azon híres »szabad kéz« vala melyet ő excellentiája a keleti politikában magának föntartott.)

Most a miniszter úr szivarral kínál meg, bizonyosan, hogy bedugjam azzal a számat.

Én azonban a szivart dugtam be — zsebembe.

— Mit szól excellentiad ehhez a muszka-török háboruhoz?

— Micsoda? Hát háboru van? Lehetetlen! Most hallom először.

— Háboru bizony! Sőt Szerbia is bele akarja magát újra mártani.

— Szerbia is?! Lehetetlen! Most hallom először.

— De hiszen excellentiad a monarchia külügy-minisztere.

— Én?! Lehetetlen! No, még ezt sem hallottam máig.

— Már pedig ez mind ugy van. Most már hát azt kérdem: megyünk e a törökkel egyesülten a muszka ellen, vagy mi?

Ő excellentiája erre ékes hallgatásban tört ki. Mert ő excellentiája mindig mélyen hallgat, ha a háboruról beszél.

— Hát aztán, ha Szerbia ismét vérében fog fetrengeni az útszélén, leszünk e újra a bibliai könyörületes Samaritanus — számara, hogy őt hátunkon tovább szállítsuk?

A miniszter úr újra nem szólt semmit, de azt annál lasabban tette.

— Excellentias uram, talán legjobb volna most egyesült erővel rontani meg a muszkát. Egy vesszőt könnyű eltörni; de egy csomóvá fonva többet: már nehéz. Ismeri excellentiad a veszszök ezen tulajdonságát?

Ismét egetverő hallgatás.

— Hm, gondolám, most már a kukoriczáról kell beszélnem, mert, a közmondásként, »ha kukoriczát zörgetnek, hát« s richtig az inas azonnal is jelenté a muszka konzul látogatását.

— Nos, excellentias uram, hát csak »keinc Dummheit«! — mondám s hirtelen eltüntettem azon nagy zürzavarban, mely jelenleg a külügyminiszteriumban uralkodik.

GÖRNI-STUDENI JELENTÉS.

»Az ellenség tiz mérföldnyi távolban áll előttünk s igen csendesen viseli magát.«

BORKORCSOLYÁK.

Jó széles a czeglédi »pesti utcza.« Ebben az utczában pedig szemközt van egymással a gyógyszer-tár és az uradalmi főtiszt lakása. Egy disznó-torból bandukol haza felé éjjel egy késői mulató, kinek a potyabor megzavarta testi egyensúlyát, s hol a jobb oldalon lévő házakat támogatja, hol a baloldalon levőket.

Egyszer aztán nagyon gyöngédtelenül jön érintkezésbe a fallal. Föltekint és ezt morogja: »Ez a patika.«

Feje ekkor átlóditá őt a tulsó oldalra, ott ismét megütötte magát. Föltekint és bámulva kiált: »Ez meg a praefektus háza. Hát az utcza hova lett?«

Ugyan ő a szomszédos Nagy-Körösön vett részt egy multságban, s szokása szerint egy messzelylyel többet ivott, mint a mennyi a maga helyére fért. Ez a messzely bor természetesen a fejébe

ment s az asztalnál szépen elaludt. Egyszer valaki tréfából felkelti és felszólítja, hogy hallassa magát, tartson egy dikcíót. Az is feláll, a poharat kezébe veszi s e szókra fakad:

»Ostoba Körös, mihaszna Körös! Vékony intelligencia! Sovány qualificáció! Alacsony capacitás!«
Ezzel eldült s aludt tovább.

Valaki elbeszélvén egy utazását, sebtiben a következőt is mondá: » midőn a szállodába értünk, lenyugvás előtt eloltottam az inget s felvettem a tiszta gyertyát.«

Egy juh pásztor, a ki 12 éves korától a hegyek közt nevelkedett, egyszer bejön a városba az urvacsorához. Midőn az úrvacsora vége közeledett, kihúz egy 4 krajczárost a tüsszőjéből, oda megy a paphoz az oltár elé s azt mondja neki:
— Pap ur! adjon nekem még két garasért abból a jó borból!«

Tessék sorsjegyet venni !

(A főváros közgyűléséből.)

Egy szenátor : (300 db sorsjegyet pakol ki s bizományba leteszi Sztupához.)

Hunfalvy János : (fölpattan helyéről és Burke. Schlagintweit, Peschl, Visontai s más világhírű tudósok tekintélyére hivatkozva igéri, hogy kiszakítatja Sztupa bugyogóját, ha a fundusára lép sorsjegyet árulni. Mert neki nagy kutyái vannak s az elősorolt tekintélyek — azoknak a nevei. A legkedvesebb pincsi — Peschl.) De kérem, (folytatja) az már mégis boszantó, hogy itt nem prezenczmarkot, hanem sorsjegyet osztogatnak; a Franklinnál az embernek beváltják a prezenczmarkjait, — de sorsjegyeit nem. Még soha se nyertem, — bár (pirulva) prof. Orlicétől én is meghozattam a számokat. Én nem lutrizok többé. (Éljenzés. A városatyák az Orlicé névre öklüket szorítják.)

Mátyus : Uraim, jótékony czélu sorsjegyek ezek, értsék meg !

Scheich : Ja, jótékony, ich glaubsz, ha nyernék, aztán ánspáneron jöhetnek a várból a közgyűlésbe, tennék a lutrira. De ki tudja melyik számot huzzák ki? (Helyeslés.)

Weisz B. F. : T. közgyűlés! A pazarlás a legnagyobb bűn; elosztogatni semmiért forintokat: krimen léze majesztátisz! Az iskolai takarékpénztárak mintájára alakítsunk közgyűlési takarékpénztárakat. (Zaj, máskor!) Én mindjárt kiosztom, ha tetszik, a betéti könyvecskéket. (Tárgyhoz!)

Haris : Én veszek kérem, ha kedvezmény áron adják a képviselőknek !

Markusz Ignác. : T. közgyűlés, én részemről nem szeretnék ilyen gschäftet, és közvéleményem csatlakozza magát Hunfalvy urhoz. A precedencsek soha se jök; tegyünk így? — ma precedens, holnap kütelesség. Nem éri az egész egy kovásztalan puffancsot !

Havas Ignác : A bölcsesség az élet fáklájo. Mondjuk azt: a huzás után a nyerő számokat megvesszük; addig a sorsjegyek legyenek depónálva a tanácsnál. (Általános helyeslés. Elfogadjuk!)

Elnök : (ily értelemben mondja ki a határozatot, hozzá tevén, hogy a sorsjegyek árát akkor is a miniszterium kéressék fel kifejteni.)

Jellemvonás a zágrábi érsekről.

Mihajlovics zágrábi érsek, — ki a szabadságharczban honvéd volt — érsekké nevezetésekor ünnepélyesen fogadta a hódoló alapságot. A többiek közt eléje térdel egy alázatos plébános, várván a szokásos áldást a szokásos cerimoniákkal.

— Nem úgy van az barátom, — szól az érsek, — mink együtt küzdöttünk a házáért, illő, hogy most együtt vigadjunk is.

És bevívén a szerény plébánost lakosztályába, hosszasán beszélgettek interpopula az elmúlt szép időkről.

Milimári tábornok tünődése

elutazás közben Zágrábból.

§*ic transit gloria mundi!* Kellett ez nekem? És még vasuttal kell utaznom, mikor vasut miatt utazom! Pedig már azt hittem, én vagyok Jelasicz szerepének örököse! Jela — sic! Neki persze könnyű volt végig játszania szerepét, mert csak egy sugója volt; de nekem kettő akadt: az egyik katona Bécsben, a másik czibil Budapesten. Soká törtem a fejem: melyik sugás után jätsszam? katona ember lettemre végre is a katonának kellett engednem. Most aztán magamon látom, hogy a régi Ausztriának vége! A magyar meg képes buktatni katona embert! Ki hitte volna, hogy egy kis vasuti convent miatt legyen bajom, — melynél még a muszkehymnus is elmaradt. No, de a magyarok török barátságára se adok ám sokat! Hisz én se voltam más, mint a Határörvidék b a s á j a, ki nem hajt se törvénye se népre, csak a szerályban döntő befolyással bíró eunuchok szérszelyeire. Még is megbuktattak! Isten veled szép vidék, melynek h a t á r á n m á t ó l fogva számomra is ö r ö k állanak!

A „Volksfreund“ halálára.

Végsőt rugtál,

És megbuktál.

Keservesen sír a »Magyarállam!«

»Szent elpatkolt!

Tartok attól,

Hogy nekem is felkötik az állam!«

PAPIRSZELETEK.

Szép eszmetáritás. Egy vidéki lapnak első cikke e hangzatos címet viseli: »A lángész«, s mindjárt utána következő cikkek jönnek: »A sertés hizlalásról«, »Jó ugorka és tökmag.« (A ki nem hiszi, nézze meg a »Nagybánya és vidéke« szept. 4-ki 36-ik számát.)

Van N.-rén egy tanácsnok, a ki a tótot kivéve nem beszél más nyelven. Egész magyar nyelvtudománya abból áll, hogy ha találkozik valakivel, a ki fiatalabb nálánál, azt mondja neki: »Uram bátyám«, ha pedig öregebb: »Uram öcsém«; — de azért mondaná csak valaki a derék hazafinak, hogy ő tót ember! lenne annak.

Egy gazdag földesur tartózkodott Bártfán júliusban, mikor épen Bokor vándortársasága mutogatta művészi productióit. A földesur eljárt a színházba, de kedvencz kutyáját is magával vitte, a mely pedig sokszor belecsaholt a muzsikába. Figyelmeztették, hogy nem illik kutyát a színházba vinni. Hogy senki-nek se lehessen kifogása: a földesur azontul mindig a kutyája számára is váltott jegyet, s azt oda akasztván a nyakára (mint nálunk a bárczát szokás), maga mellé ültette s a kutya is ott nézte gazdájával a darabot. (Mondják, hogy a gukkert is oda kölcsönözte neki több ízben.)

Muzeumi látogatók.

A Zichy képét nézi két atyafi a muzeumban.
— Hát melyik Zichy festette ezt a virágvasárt?

- Hát a gróf, a poéta.
- Nem igaz a!
- Hát ki?
- Hát Zichy Tóni, az akademikus.

A »Vajk kereszteltesét« bámulja két sváb. Egyik kérdi a másiktól, kinek katalógus is van a kezében, hogy ki festette hát ezt a csodát?

Amaz kisilabizálja nagy bölcsen:
— Pencz . . ur . . Gyulo . .
— Áhá! Der Herr von Pencz von Pékesch
Gjulo, wo ich meine Oxen kauf't hab!

*
»Nero« előtt, ugyanott.

— Ki ez a generalis, atyámfia?

— E? valami muszka generalis. Nem látod, hogy ég tüle a város?

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Vizitkártya.

Sik és JasSik, Jánosok,
Laktársak és jogászok.

A budai főgimnázium kapujáról.

Egy honabos különös Sóba az Utzára van kiandó Ket Férfinek ahol Két Agy van és Dalolni lehet. A Beci kapu Lent a hetedik Házz job Kéz Házz Sám 751 ajto. Ne. 1 Minten Nap lehet felveni.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Dunaföldvár. B.** Furcsa oldala a legkomolyabb dolognak is van, de ne tegyük tréfa tárgyává a nemzeti közérzetet oly nyilvánulásait, minők a török-rokonszenvi tüntetések. — **Szorgalmas „Üstökös“-olvasó.** Megjelenik. — **Szölös-Györök. U.** Igazi piéce d'artok. Az okmánytárt fogják gazdagítani. — **Deés. A. L.** A szüz dohány tréfa kivételével, a mely nem új, megjelennek. — **Nem közölnének:** Török aggodás; Gurkó; A branyiczkoí hősök; Gurkó, Gurkó; (még itt is beleszorul a papirsipkába.) Dialog; Edelényi Edéhez; Keleti szinpad; Hogy teremnek a mi földes uraink. — **Budapest S. J.** Mind a háromfélét szívesen vesszük, ha jó. — **Nulla.** Nem semmi ez! A folytatást várjuk. — **Zilah. N.** Jön a megillető rovatban, hogy a kik még nem hallották volna Hiri hírit, hallják most és bámuljanak. — **P mus.** A vers inkább száraz, mint komoly, az »Ü.« számára. A »Muszka dolog«, röviden, s csattanósan adva elő, érne valamit. — **A Berettyó mellől.** Ilyesmi fél-bolondság ezrivel terem, halhatatlanságra nem tarthat számot. Az adoma jobb. — **Több kéziratról** a jövő számban.

RÁTH MÓR-nak

már 20 év óta fenálló első rangú könyvkereskedésében

Budapesten, a H A A S palotában
mindazon

tan- és segédkönyvek

jutányosan kaphatók, melyek az

egyetemen, jogakademiákban, felső iskolákban, felső és alsó gimnasiunokban, fő- és alreáltanodákban, tanárképezkedekben, polgári iskolákban, felsőbb és alsóbb községi vagy felekezeti népiskolákban, magánintézetekben stb. használtak. Mindennemű segédzserék, jegyzékek stb. ingyen küldetnek.

==== Tetemesebb szives megrendelések árleengedésben vagy bérmentes küldésben részesülnek.

☞ **Vidéki megrendelések a megrendelés beérkezének napján a legnagyobb figyelemmel és pontossággal expedáltak.**

☞ A közművelődést előmozdító tanodai, ifjúsági, önképző-nép-könyvtárak és egyletek a lehető árleengedés, és az üzlet nagy hírű sajtó könyvkiadásából ajándék-művek által támogattnak és gyarapítottak.

==== **Minden bár ki által és bár hol hirdetett művek R Á T H M Ó R** által a hirdetett áron azonnal megszerezhetők.

SPORT.

Jótállás melletti eladása belőtt Lefaucheux dupla vadászpuskáknak Ruban sodrony-övekkel ft. 27-35, Moir, patkoszeg, Bernard, rózsdadamascé-vel ft. 40-80, Lancaster-puskák ft. 4-50-8-10.

Ehez **töltények:**

100 Lefaucheux	1.50	1.70	1.90
200 fojtás 40 kr., nemez 50 kr., 1 doboz háromféle 50 kr.	100 „ zöld	1.80	2.00
	100 Lancaster	1.90	2.10
	100 „ zöld	2.10	2.30
		2.10	2.50

Ki róbált biztonsági 6 lövetű **revolverek** ft. 6, 8-10, vésettek ft. 8, 10-12, tisztí ft. 18, lovassági frt. 23, központ-tüzi revolverek ft. 11, 13, 15, 17-24.

Pelevator-töltények:
100 Lefaucheux ft. 2.50, 3, 3.50
100 Lancaster ft. 3.20, 4.50, 5.25.

Perussiós dupla puskák ft. 14, sodronyövel ft. 19, 21, 26-30, egycsővövek ft. 7-7.50.

Flobert-puskák czél- és madarlövészethez ft. 14, 18-27, 100 goyós töltény 50 kr., szerettel ft. 1.50.

Flobert szoba-pisztolyok ft. 8, 9, 12, 15.

Vas czéltáblák kinyitó alaklak ft. 3.75-6.50, mozsárral 8.50.

Bot fegyverek 7-30 frt.

Vadásztáskák 4-10 frt., nyul-táskával 7.50-14 frt.

Angol nyergék

disznóbőröl 15-25 frt, kamarok 2.5, 3.50, lettes kantarok 4.80-10, kenyér-és jjak 2.50, 3.50, hevederek 2-0, 3-0, 1 talarkantarok (tasszók) 3-3 frt, kőgyelvasak 1.00, 3.50, lovag-ó-rudak 1.80, 3.75, kantárszíjak 50 kr., 1.50, rhinoceros lovagló-intézeti veszősők 60 krtól 2 frt, finomak 1-7 frt.

Dr. Schreiber-féle teljes szolai torna-készletek iskoláival és sok rajzzal 14.50, torna-golyók kilója 30 kr.

GUMMI

eziktek házi használatra, személyes oltalom és betegápolásra. **Köpenyek** fejfedővel, mindkét oldalukon bordhatók, hossz-mérték után frt. 7.50, 8.25, 9-10.50. Légnárnak 4.20-7.50.

Patent nádszövet elpusztíthatlan **úti kéziladák** raktára 9.50-15 frt, vízhatlan kelméből 3, 4.50-10 frt. Utiladák frt 4, 8.50, 15, 16-40 (magyság mértéke kívánatos.) **Úti zsákok** 2.80, 3.50, 7-9 frt. Vállba függeszthető **táskák** 1.80-12 frt. **Úti-necesszárok** 5-65 frt. Új plaid- és esernyő-tekercsek 6, 6.75-12 frt. Új **úti-takaró** légpárnával frt 14.50. Plaid-szíjak 90 kr., 2 frt. **Pince-fokok** frt 9, 10.50-13.50, 3, 5 vagy 8 üveggel. **Tábori kancsók** 1-3 frt, bürrel bevontak 1.50-5 frt.

Vállba függeszthető **szivartárak** 3.80, 4.00, 6.30, 8-15 frt. Acél patent véd-boxer frt 1.

Tanszerű, vagy gardának kirtás vésetti megismertetésül, a furdacos erdőpusztító (Borkenkäfer) és **Colorado** burg-nyát emésztő bogár hű életnagyságu mintái, tojás, larva, báb és bo, ár-feljodásban, egy doboz 85 kr.

Szőlőcsernái ki üné sikerű kis amerikai kézi gyümölcs- és szőlő-prés frt 3.50.

Levelbeli próba-megrendelésekhez képes árjegyzék-könyv mellékel

KERTESZ TÓDOR BUDAPESTEN

Doctya-utca 2.

Nyilvános jelentés!

A kedvezőtlen mostoha viszonyok által kényszerítve vagyunk raktárunkat Bécsben beszűntetni s az összes árukészletünket a gyári áron jóval alább végele-árusítani.

Hogy árúink hova hamarábbi elkelését elérhessük, a következő igen gyakorlati és jó árakat csak

☞ **8 frt 15 kron** ☞

- árusítunk el, u. m.:
- 1 **Précisions órá**t, hozzá illő hosszú lá czezal együtt; a jóljáró ért egy évre felelősség vállaltatik.
 - 1 **asztali lámpa**, biztosító égővel, igen gyakorlati.
 - 1 **asztali terítő** díszes, gazdag színpompával, finom angora-gyapju.
 - 10 **acél metszvény** híres mesterművek másolata, melyet 2 szobát fel lehet díszíteni.
 - 1 **tea-főző készülék**, melylyel két percz alatt a legjobb teát el lehet készíteni.
 - 1 **terracota szobor**, egyszerűsmind tűzszerszám, a legfinomabb kivitelben, bármely salon-aszral díszül szolgálhat.
 - 1 **uvonó-játék** a hozzá illő fado-bo ban.
 - 1 **czukor szelencze** palisander-fából a legszebb szobrászati művekkel kirakva, biztosító zárral.
 - 1 **czukor csajpó**, örökké fehéremaradó fémből.
 - 6 **d r b illatos gyógyszerpap**rn dr. Duponttól.
 - 6 **kés erős nyelben**, acézl pengével.
 - 6 **villa** erős nyéllel.
 - 6 **evőkánál** cs. kir. szabad. örök fehér fém.
 - 6 **kávéskanal** cs. kir. szabad. örök fehér fém.
 - 1 **levesmerő karál**, cs. kir. szabad. örök fehér fém.
 - 1 **tejmeő kanál**, cs. kir. szabad. örök fehér fém.

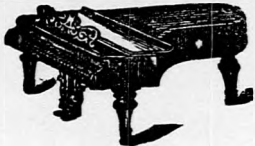
50 darab,

Minden 50, itt elősorolt tárgy együttvéve csak **8 forint 15 krba** kerül.

☞ Az összes árúért jótállás vállaltatik. ☞

Czím: Egyesült kiviteli társulat
Bécs, Burgring 3. 998

Vidéki megrendelések utánvét mellett pontosan eszközöltetnek.

Zongorák, pianinok és harmoniumok,

saját és más gyártmány, újak, ugymint átjászottak kaphatók

ÉDER ANTAL GYULA

zongoragyár és gyári raktárában **váozt-utca 12. kls korona-utca sarkán**, átjászott zongorák újak vételénél becsereletetnek, valamint minden e szakmába vágó javítás, zongora-szállítás, hagolás és csomagolások bármikor a legpontosabban és legolcsóbban teljesítetnek.

Vidéki kérdezősködésekre azonnal készséggel válaszolok és kívánatra árlapotat megküldöm. 994